

Ligeledes vil skyldners betaling med henblik på at afværge en udlægsforretning, jf. retsplejelovens § 496, dække krav omfattet af den varslede udlægsforretning, uanset at der vedrørende skyldner er yderligere krav under inddrivelse, der ifølge den foreslåede dækningsrækkefølge ville have fortrinsret.

Dækningsrækkefølgen gælder alene individuelle inddrivelseskridt mod skyldner. Udlodninger i forbindelse med en samlet kreditorordning for skyldner i form af konkurs, gældssanering mv. vil derimod ikke være omfattet af dækningsrækkefølgen.

Ifølge stk. 3 kan restanceinddrivelsesmyndigheden tillade, at dækningsrækkefølgen ifølge stk. 1 og 2 fraviges. Forslaget sammenholdt med bestemmelsens stk. 1 og 2 indebærer, at det almindelige obligationsretlige princip om, at skyldner kan anvise beløb til betaling af en af flere fordringer hos den samme kreditor, fraviges, medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldner giver tilladelse til, at et beløb medgår til dækning af bestemte krav, hvorved dækningsrækkefølgen fraviges. Bestemmelsen skal sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter anmodning fra skyldner kan give tilladelse til, at skyldner anviser sin betaling til dækning af et bestemt krav i tilfælde, hvor der til et krav er knyttet særlige inddrivelsesmidler eller andre tilfælde, hvor manglende betaling vil medføre urimelige retsvirkninger for skyldner.

Restanceinddrivelsesmyndigheden skal ved vurderingen af, om en tilladelse skal gives, afveje hensynet til på den ene side skyldners interesse i, at dækningsrækkefølgen fraviges, og på den anden side hensynet til, at fordringshavernes mulighed for at få dækket udestående fordringer ikke tilsidesættes.

Tilladelse kan f.eks. gives med henblik på at sikre, at skyldner kan afvikle krav, der er særligt byrdefulde. Eksempelvis vil der efter omstændighederne kunne gives tilladelse til, at et krav på spiritusafgift afvikles, hvis manglende betaling af kravet vil kunne medføre fratagelse af bevilling til salg af spiritus.

Tilladelse bør derimod normalt ikke gives, hvis f.eks. forældelsesfrister vil betyde, at andre krav, der efter dækningsrækkefølgen ifølge stk. 1 ville have fortrinsret, fortabes. Dette er i overensstemmelse med den nuværende retstilstand, hvorefter skyldners mulighed for at »remærke« beløb antages at være underlagt den begrænsning, at kreditor ikke kan tvinges til at acceptere forældelse af fordringer.

I stk. 4 foreslås det, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte regler til gennemførelse af reglerne i stk. 1 og 2. Der kan ifølge bemyndigelsen fastlægges regler for dækningsrækkefølgen i tilfælde, hvor de

foreslåede regler fører til, at to eller flere krav sidestilles, herunder tidspunktet for modtagelsen af fordringer hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

### Til § 5

Bestemmelsen er overført fra § 3 b i lov nr. 429 af 6. juni 2005, jf. lov nr. 516 af 7. juni 2006.

Bestemmelsen fastsætter, at alle krav, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, med undtagelse af bødekrav, forrentes med en rente svarende til renten ifølge rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten fastsættes herefter til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 7 pct. Den fastsatte referencesats er den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis den 1. januar og den 1. juli det pågældende år. Referencesatsen med et tillæg på 7 pct. udgør pt. 11,25 pct.

Renten i henhold til stk. 1 beregnes fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Renten beregnes som en simpel rente, dvs., at der ikke beregnes rentes rente.

Forrentning efter denne bestemmelse samt tidspunktet, hvorfra renten beregnes, finder ikke anvendelse, såfremt andet er fastsat i EU-retsakter.

Harmoniseringen af renten fra det tidspunkt, hvor fordringen modtages til inddrivelse, vil ikke gribe ind i forrentningen af fordringer under opkrævning eller påvirke opkrævningsmyndighedernes beføjelser. Kravene vil således forrentes efter de respektive renteregler gældende under opkrævningen indtil den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Tilsvarende vil de gældende fradragregler i lovgivningen fortsat finde anvendelse i relation til renter, der påløber under opkrævningen. Der vil eksempelvis i medfør af ligningslovens § 17 A, stk. 1, ikke – med de i bestemmelsen angivne undtagelser – være fradragret for renter af skatter samt told- og forbrugsafgifter for perioden, indtil kravet modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Bliver fordringshaver bekendt med væsentlige ændringer i skyldners forhold, kan fordringshaver anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om, at en fordring tilbagesendes til fordringshaver, jf. § 2, stk. 5, i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. Renten vil i disse tilfælde, efter at kravet er sendt tilbage, skulle beregnes efter de renteregler, der gælder for opkrævningen.

De nye renteregler tillægges virkning for alle fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden fra tidspunktet for lovens ikrafttræden, jf. forslaget § 19, stk. 1. Skatteministeren kan